

LUMINA SPERANȚEI

ZIAR CREȘTIN, NR. 4, 2025

La sfârșit de an...

Parcurgem ultimele file ale calendarului ce a însemnat anul 2025. Au rămas zile numărate până vom întoarce și ultima filă a acestui an. Privind în urmă, dragă cititor, ce sentimente te cuprind? Te invit să dai aceste file de amintiri înapoi. Să știi că tot ce a așternut acest an pe firul vieții tale nu a fost la întâmplare. A fost o Mână iubitoare care ne-a dăruit zori de zi și apusuri de soare pe care nu le-am meritat, dar pe care le-am primit. Nu te invit să faci un bilanț, dar te invit să găsești motive de mulțumire. Iar ceea ce a mai rămas din acest an lasă-L pe Dumnezeu să-i scrie finalul și începe noul an cu încredere în El. Acum, în forfota pregătirilor de sărbători ce ne stau în față, nu te lăsa impresionat și furat de frumusețea de moment a luminilelor, ci lasă-L pe Dumnezeu să aprindă în inima ta lumina eternă a credinței și pășește cu încredere în noul an cu Dumnezeu. Sărbători fericite!

Alege acum

pag. 2

Nu întârzia!

pag. 2

**Cuvântul S-a
făcut trup**

pag. 3

**Opriți-vă! Cântă
îngerii!**

pag. 4

2 Lumina Speranței

Acum tu trăiești, respiri, mănânci și bei în fiecare zi. Te miști, lucrezi sau dormi. Rutina zilnică cuprinde viața fiecărui om. Unii trăiesc cu toate comoditățile, alții își petrec viața în sărăcie. Soarele răsare și apune; undeva se naște un copil. Dar tot mereu, undeva, cineva moare...

Mereu în viață este ceva trecător, dar ce va fi după moarte?

Chiar dacă sunt un simplu creștin sau musulman, sau hindus, sau iudeu, sau chiar dacă nu cred în nicio religie – toți trebuie cândva să rezolvăm această întrebare esențială, pentru că după scurta viață pământească omul pleacă în locuința sa veșnică.

Dar unde?

În cimitirul în care, probabil, vei fi îngropat, nu este loc pentru sufletul tău. Chiar dacă te-ar mânca o fiară sau o pasăre de pradă, ele nu pot înghiți sufletul tău. Dacă trupul îți va fi incinerat sau ars pe rug, sufletul nu-ți va arde în foc. Dacă te-ar înghiți adâncurile mării, sufletul nu se va îneca.

ALEGE ACUM

Sufletul tău nu va muri niciodată! Dumnezeuul cerului și al pământului a spus: „...toate sufletele sunt ale Mele”. (Ezechiel 18. 4)

Cândva, sufletul tău – adică „tu” – te vei întâlni cu faptele pe care le-ai făcut cât timp trupul tău era viu (în această viață) – atât cu cele bune, cât și cu cele rele.

Dumnezeul ceresc, Dreptul Judecător al tregului pământ știe viața ta: de El nimic nu este ascuns. Iar dacă ești un păcătos neiertat, cu păcate, nu vei putea niciodată să intri în FERICIREA și SLAVA lumii viitoare.

Dumnezeu este un Dumnezeu plin de dragoste. El a alcătuit un plan pentru salvarea sufletului tău. Fii sigur, nu vei fi condamnat la pieire veșnică în focul iadului dacă te vei ruga cu căință, mărturisindu-I lui

Dumnezeu păcatele. Dumnezeu te va ierta prin Fiul Său Isus Hristos.

El a fost răstignit pentru faptele tale rele, iar dacă Îl vei cinsti doar pe El și te vei ruga Lui, El îți va da pace sufletului tău și vei avea viață în slavă după moarte. Doar atunci poți fi sigur că vei dobândi pentru sufletul tău o casă veșnică a bucuriei și mângâierii.

Dar nu uita niciodată, locuința morților și focul veșnic îi așteaptă pe cei care în această viață resping dragostea răscumpărătoare a lui Isus. După moarte nimic nu va mai putea fi schimbat și nu va mai exista vreo șansă de salvare. „Atunci va zice și celor de la stânga Lui: «Duceți-vă de la Mine, blestemaților, în focul cel veșnic, care a fost pregătit diavolului și îngerilor lui»”

(Ev. după Matei 25. 41). „Iar pe robul netrebnic aruncați-l în întunericul de afară: acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților” (Ev. după Matei 25. 30).

În Sfânta Scriptură, Dumnezeu avertizează despre Judecata de Apoi, unde cândva vom sta înaintea Marelui nostru Creator și Judecător. „...Toți trebuie să ne înfățișăm înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, pentru ca fiecare să-și primească răsplata după binele sau răul pe care-l va fi făcut când trăia în trup. (2 Cor. 5. 10)

Alege azi să crezi în Hristos și să nu respingi salvarea pe care El o dă în dar. Iar în veșnicie, unde nu există noțiune de timp, fără ceasuri, fără calendare și secole, ne va da tuturor urmașilor Lui viață fără sfârșit de bucurie, de cântări, de fericire și mângâiere.

Alege acum! Măine poate fi prea târziu.

A. N.

Nu întârzia!

„Învăță-ne să ne numărăm bine zilele, ca să căpătăm o inimă înțeleaptă!” (Psalmul 90. 12)

Aceasta a fost rugăciunea lui Moise, omul lui Dumnezeu. Domnul să vă ajute și pe dumneavoastră să petreceți câteva minute cu aceleași gânduri, meditănd la Cuvântul lui Dumnezeu, care este singura sursă a adevăratei înțelepciuni.

Versetul 36 din capitolul 3 al Evangheliei după Ioan ne spune: „Cine crede în Fiul are viața veșnică; dar cine nu crede în Fiul nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el”.

Faptul că moartea predă trupul stricăciunii, omul cunoaște. Însă sufletul nemuritor nu poate fi îngropat, el nu poate fi supus putrezirii. Eu rămân ceea ce sunt chiar și atunci când mor. Moartea trupului mă duce doar într-o altă lume și într-o altă stare: într-o stare de viață cu Dumnezeu sau într-o stare de moarte – fără Dumnezeu. Marea întrebare este dacă am primit aici, în viața pământească, viața veșnică la care, prin mila Sa, cheamă pe toți Isus – Fiul lui Dumnezeu.

Sfânta Scriptură Îl numește pe Isus „Începătorul vieții”, căci El Însuși este viața și dă viața veșnică tuturor celor ce cred în El. El este începutul vieții. Cât de nebunește procedează omul atunci când nu primește acest har, acest dar minunat al vieții veșnice! Cât de nehibzuit este să respingi acest bine suprem

de dragul unor bunuri pământești trecătoare!

Ani de zile, dragostea lui Dumnezeu îl urmărește pe om, îndemnându-l să primească din mâinile străpunse ale lui Hristos cel înviat darul harului – viața veșnică.

Dumnezeu, prin multe afirmații ale Bibliei, vorbește sufletelor despre moarte, judecată, har și mântuire.

ire. „Oamenilor le este dat să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata”. (Evrei 9. 27)

„Dacă ai fi cunoscut și tu, măcar în această zi, lucrurile care puteau să-ți dea pacea! Dar acum, ele sunt ascunse de ochii tăi.”. (Ev. după Luca 19. 42)

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine cre-

de în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică”. (Ev. după Ioan 3. 16)

„Dar cine nu crede în Fiul nu are viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el”. (Ev. după Ioan 3. 36)

Oamenii își fac tot felul de planuri și sunt convinși că mâine vor fi încă printre ai lor și își vor continua treburile. Dar oare va exista acest „mâine”? Iar dacă nu, unde vor fi mâine?

Dacă omul nu a luat aminte la avertismentele lui Dumnezeu, nu și-a așezat povara păcatelor la picioarele Mântuitorului pentru a primi viața din mâna Lui, atunci – în ziua hotărâtă de Dumnezeu – păcătosul va muri și va merge pentru totdeauna acolo unde Isus Hristos nu este, unde nu există viață, unde domnește moartea veșnică.

În esență, la aceasta se gândesc toți oamenii. Ei simt că blestemul păcatului îi condamnă la moarte veșnică. Dar în loc să primească, în pocăință sinceră, iertarea păcatelor de la Isus, ei vor să rămână în starea lor veche. Sunt urmăriți de amăgitorul care le șoptește: „Mergi liniștit pe drumul tău! Mai este timp! Dumnezeu este milostiv!”

Însă Dumnezeu, milostiv și plin de dragoste, spune: „Iată că acum este vremea potrivită, iată că acum este ziua mântuirii!” (2 Corinteni 6. 2)

Cât de important este pentru mântuirea veșnică să nu întârzi, ca să nu fii pentru totdeauna despărțit de Dumnezeu, ca să nu ajungi în locul întunericului veșnic, al rușinii și al ocării!

Să înțeleagă bine cititorul următorul adevăr: prin mila lui Dumnezeu poți primi siguranța unde vei fi mâine și în veșnicie – în mâinile harului divin, în părtășie cu Domnul Isus Hristos!

Dacă dorești această siguranță, dacă vrei să îmi plinești această dorință a inimii, astăzi trebuie să-I aduci Domnului Isus povara păcatelor tale.

Trecutul nu se întoarce, viitorul nu îți aparține. De aceea: astăzi, astăzi, acum!

Cum va fi trezirea celor amăgiți, care și-au întors urechea de la adevăr, s-au lăsat înșelați de Satana și au trăit numai pentru interesele pământești ale unei vieți păcătoase și deșarte? Tot ce le-a umplut viața, munca și plăcerile, grijile și pasiunile, activitățile și desfătările, slava și averea – va dispărea într-o clipă.

O, dragă cititorule! Vrei oare să te înșele Satana? Vrei să te lipsească diavolul, prin minciuna lui, de viața veșnică și de slava lui Dumnezeu? Vrei oare să respingi iubirea mântuitoare a Fiului lui Dumnezeu și să pieri?...

O, crede în Fiul lui Dumnezeu din toată inima, vino la El și pocăiește-te acum înaintea Lui! Dacă o vei face atunci pentru tine va fi valabilă promisiunea lui Dumnezeu: „Cine crede în Fiul lui Dumnezeu are viața veșnică”, și nu te va înfricoșa cealaltă parte a adevărului: „dar cine nu crede în Fiul nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el”.

I. V. Karghel (1848-1937)

Cuvântul S-a făcut trup: semnificația adevărată a Crăciunului

Probabil cele mai așteptate sărbători sunt Crăciunul și Anul Nou. Într-adevăr, acestea aduc multă bucurie și emoție, iar oamenii se bucură din motive diverse: fie pentru părtășia cu familia, deoarece mulți se întorc acasă din diasporă, fie pentru zilele libere care oferă ocazia de a te odihni după un an plin de muncă, fie pentru atmosfera de sărbătoare adusă de bradul împodobit, luminițele și decorul de iarnă. Lista motivelor ar putea continua.

Totuși, în aceste zile, entuziasmul pregătirilor, vizitele oaspeților și agitația specifică perioadei pot face ca adevărata semnificație a Crăciunului să treacă neobservată. Poate ar fi bine să ne oprim pentru câteva clipe și să ne facem timp pentru a cugeta la esența acestei sărbători – de ce o celebrăm și ce impact ar trebui să aibă ea în viața noastră.

Crăciunul ne vorbește despre nașterea lui Isus Hristos. Dar de ce acest eveniment este atât de important și de ce este sărbătorit în întreaga lume? Cum a ajuns să fie vestit chiar și după mai bine de două milenii de la Nașterea Sa? Cine este, de fapt, Isus Hristos? Sunt convins că majoritatea oamenilor au auzit despre El, dar câți îl cunosc cu adevărat?

Nașterea Lui a fost unică și remarcabilă, nu numai pentru că a avut loc într-un grajd, într-o iesle, ci pentru că acolo, în iesle, S-a născut acel Prunc care este Dumnezeu Însuși.

Biblia ne spune, în Evanghelia după Ioan, capitulul 1:

„La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu... Și Cuvântul S-a făcut trup.”

Ce minune ar putea fi mai mare decât aceasta?

Dumnezeu, Creatorul Universului, a devenit parte din creația Sa. Cel Infinit S-a făcut finit. Cel Nevăzut S-a făcut vizibil. Cel care din veșnicie era plin de slavă S-a smerit, născându-Se într-un loc umil și neînsemnat.

Sfântul Augustin din Hipona a descris atât de frumos acest miracol al întrupării:

„Făcătorul omului S-a făcut om, pentru ca El – Conducătorul stelelor – să fie hrănit la sân, pentru ca El – Pâinea – să fie flămând, pentru ca El – Fântâna – să aibă sete, pentru ca El – Lumina – să doarmă, pentru ca El – Calea – să fie obosit în călătorie, pentru ca El – Adevărul – să fie acuzat de martori mincinoși, pentru ca El – Judecătorul celor vii

și al celor morți – să fie adus în fața unui judecător muritor, pentru ca El – Însăși Dreptatea – să fie condamnat de cei nedrepti, pentru ca El – Disciplina Personalificată – să fie biciuit, pentru ca El – Temelia – să fie suspendat pe o cruce, pentru ca El – Curajul Întruchipat – să fie slab, iar El – Însăși Siguranța – să fie rănit, iar El – Însăși Viața – să moară.”

Așadar, El a abandonat poziția suverană. A luat locul unui slujitor. S-a apropiat de un popor păcătos. A devenit unul dintre noi. Cât de profund ar trebui să ne atingă acest gând: Dumnezeu a devenit unul dintre noi! Dar nu numai atât — Nașterea lui Isus este miraculoasă și prin faptul că a avut loc dintr-o fecioară. Pentru mulți acest lucru poate părea bizar, poate chiar o legendă sau un mit frumos, însă Scriptura ne arată clar că este adevăr divin. Acest eveniment fusese prorocit cu secole înainte, prin profetul Isaia, care spunea: „Iată, fecioara va rămâne însărcinată, va naște un Fiu, și-I va pune numele Emanuel” (Isaia 7. 14). Profetia s-a

împlinit întocmai atunci când îngerul Domnului s-a arătat Mariei și i-a spus: „Nu te teme, Marie, căci ai căpătat îndurare înaintea lui Dumnezeu. Și iată că vei rămâne însărcinată și vei naște un Fiu, căruia îi vei pune numele Isus.” (Ev. după Luca 1. 30)

Putem observa cum ceea ce fusese prorocit în Vechiul Testament s-a îm-

plinit cu exactitate la vremea rânduită de Dumnezeu. Nu este vorba despre o invenție omenească, născută din fantezie sau din dorința mulțimii de a crede o poveste frumoasă, ci despre o promisiune divină împlinită — așteptată de secole și crezută de cei care cunoșteau și interpretau corect Scripturile. Desigur, noi nu putem înțelege în profunzime cum s-a întâmplat acest lucru, după cum nici Maria nu a înțeles pe deplin, dar a ales să se încreadă în Dumnezeu. Este însă esențial să recunoaștem și să acceptăm acest adevăr, pentru că întreaga credință creștină se sprijină pe realitatea acestei nașteri supranaturale.

Aceasta era singura cale prin care Isus putea fi în același timp Fiul lui Dumnezeu și om adevărat, fără să moștenească păcatul și natura păcătoasă a omenirii — o natură transmisă tuturor urmașilor lui Adam.

În Evanghelia după Matei 1. 21 citim: „Ea va naște un Fiu, și-I vei pune numele Isus, pentru că El va mântui pe poporul Lui de păcatele sale.”

Așadar, scopul nașterii Sale a fost mântuirea poporului din robia păcatului. Cât de profund ar trebui să ne atingă acest adevăr! Problema păcatului este atât de gravă și de profundă în viața omului, încât a fost nevoie ca Însuși Dumnezeu să Se întrupeze pentru a o rezolva. Dumnezeu nu S-ar fi smerit, nu S-ar fi făcut om și nu ar fi îndurat suferința crucii fără o necesitate absolută.

Moartea Sa a fost singura cale prin care păcatul putea fi ispășit și omul împăcat cu Dumnezeu. Nașterea și crucea nu pot fi despărțite — ieslea și Golgota fac parte din același plan mântuitor al lui Dumnezeu. În pofida adevărului tulburător că Hristos S-a născut ca să moară, pentru noi aceasta rămâne totuși o veste plină de bucurie. Căci prin credință în El, povara păcatelor noastre este ridicată de pe umerii noștri și aruncată în marea uitării pentru totdeauna, fiindcă prețul a fost plătit deplin. Dar lucrarea Sa nu s-a oprit la cruce. El a înviat — Viața însăși a biruit moartea. S-a înălțat la cer și șade la dreapta Tatălui, mijlocind pentru noi, cei care încă luptăm pe acest pământ cu păcatul și ispitele zilnice. În inimile noastre trăiește nădejdea că, așa cum El a promis, va veni din nou și ne va lua la Sine, ca acolo unde este El, să fim și noi pentru veșnicie: „Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi.” (Ev. după Ioan 14. 3)

Iar când se sfârșește Crăciunul și întâmpinăm un nou an să nu uităm că și această sărbătoare vorbește despre El. Fiecare an, fiecare zi, fiecare clipă ne apropie tot mai mult de întâlnirea cu Domnul nostru. El este mai aproape decât oricând.

Cugetând la miracolul și scopul întrupării, ar trebui să ne întrebăm dacă ne bucurăm cu adevărat de sensul real al sărbătorii. Suntem noi cu sufletele pregătite să-L întâmpinăm pe Cel ce S-a născut, a murit și a înviat pentru noi — pe Acela care poate reveni în orice clipă?

Sergiu Tentiuc

EL VA MÂNTUI PE POPORUL LUI DE PĂCATELE SALE

„El va mântui pe poporul Lui de păcatele sale” (Ev. după Matei 1. 21)

Dragă prieten! Ai trăit vreodată această experiență, când vocea conștiinței parcă te macină în interior? O greșeală comisă, o abatere neintenționată îți răscolește mai apoi mintea și inima. În astfel de momente, ai vrea să te ascunzi, să pleci, să fugi de sine, îți este greu chiar să-ți privești propria reflexie în oglindă. Dar această retragere nu-ți aduce eliberarea mult râvnită. Uneori nici somnul nu te prinde, și chiar propria ta persoană îți provoacă dezgust... Probabil fiecare locuitor al planetei noastre păcătoase a trăit această experiență neplăcută. Cu anii, povara

păcatelor se acumulează, cugetul se arde și glasul conștiinței devine tot mai stins, iar dorul după libertate crește. Odată cu înaintarea în vârstă, omul își amintește cu mai

multă nostalgie de copilăria curată și senină, și se teme tot mai mult să rămână singur cu sine, cu

propriile gânduri, cu fricile și conștientizarea apropierei viitorului necunoscut.

Îmi amintesc de perioada lipsită de griji a copilăriei mele. Casa părintească era situată lângă un râuleț, al cărui mal mărginea cu grădina noastră. Toată copilăria am petrecut-o pe pajiștea de lângă acest râu. Aici pășteam vacile, pescuiam, aprindeam ruguri, zburdam și ne jucam. Uneori, râulețul nostru se revărsa într-un râu adevărat. Acest fenomen se datora topirii abundente a zăpezii și ploilor neîntrerupte de toamnă. În astfel de situații, locuitorii din partea de sus a râului dădeau drumul iazurilor, pentru a salva bara-

jul. Atunci, râul devenea masiv și involburat, revărsându-se cu zeci de metri peste maluri și inundând întreaga noastră grădină. Inundația grădinii era o tragedie pentru părinți, deoarece toată recolta era compromisă. Dar pentru noi, copiii, aceasta devenea o oportunitate pentru distracții. Aveam ocazia să prindem raci printre straturile de varză, pescuiam, încercând să prindem cu mâinile peștii imobilizați în nămolul grădinii, strângeam porumb înotând prin apa până la brâu. Într-una din aceste zile, când apa deja parțial se scursese, lăsând ogorul nostru pe jumătate împotmolit, eu, care aveam pe

[continuare pe pag. 4 →](#)

atunci opt ani, am decis să testez cât aş putea înainta prin noroi până la apă. Totul a mers bine la început, am reuşit să înaintez cu succes câteva zeci de metri prin noroi. Dar când am ajuns la marginea lanului de porumb, picioarele mi s-au scufundat în brazda care fusese de curând trasată. Lent şi sigur, nămolul îmi înghiţea tot mai mult picioarele, apoi coapsele, apoi masa lipicioasă mi-a cuprins şi pieptul... Fiecare mişcare convulsivă mă cu-funda tot mai adânc. Teama a pus stăpânire pe inima mea, am încremenit şi nici măcar nu am încercat să strig după ajutor. Mîntea îmi era propulsată de gândul: „Ce pot face?” În acel moment m-a vizitat o idee „genială”. Trebuie să menţionez faptul că am învăţat devreme să citesc şi citisem destule cărţi până atunci. Imediat mi-am amintit despre povestea baronului Münchhausen, care, pomenindu-se odată în aceeaşi situaţie ca mine, a reuşit să se scoată singur din noroi, trăgându-se de păr. „Poate ar trebui să încerc?” m-am gândit timid şi chiar dacă raţiunea îmi spunea cu insistenţă că acest lucru era posibil doar în fanteziile unui făuritor de basme, totuşi am ridicat cu atenţie mîna plină de noroi, mi-am înfipt

degetele murdare în părul scurt şi... Am tras. Faţa îmi era brăzdată de lacrimi amestecate cu noroi, dinţii mi s-au contractat de durere şi... Nimic! Nici măcar un centimetru de succes! Atunci m-am gândit: „Ei bine, voi încerca cu mâinile să îmi trag picioarele din noroi”. M-am încordat şi am încercat să trag, dar

de frică, respiraţia mi s-a blocat şi am început să plâng. Deodată, am auzit foarte aproape glasul cunoscut al tatălui: „Ce faci acum?” „Tată, încerc să ies de aici!” „De ce nu chemi pe cineva să te ajute?” Tata s-a apropiat repede, m-a apucat de centura pantalonilor şi cu o mişca-

re bruscă m-a scos din noroi. Apoi m-a dus în casă, m-a spălat, mi-a făcut un ceai fierbinte şi m-a întrebat iarăşi zâmbind: „Şi totuşi, ce făceai acolo? Eu de câteva minute te urmăream şi tot aşteptam când vei striga după ajutor!” Nu ştiusese că în tot acel timp tata, încerca să salveze rămăşiţele culturii de porumb.

El era acolo, printre ştiuleţii denşi, dar eu nu-l observasem.

Au trecut mulţi ani de atunci. Copilăria a rămas în urmă pentru totdeauna. Dar sentimentul neputinţei, fricii şi a nemulţumirii de sine – stări neplăcute, le-am trăit încă de multe ori. Ajungând în noroiul pro-

priilor greşeli, visam cu ardoare să fiu eliberat de conştiinţa murdară. În vâltoarea propriilor greşeli şi păcate care îmi subjugau trupul şi sufletul, încercam din nou şi din nou să rezolv situaţia, spunându-mi: „Aceasta a fost pentru ultima dată! Adună-te! Ține-te încă un pic! Hai, tu poţi!” Dar... deciziile bune erau iarăşi urmate de eşec. Şi iată că într-o zi, am descoperit acest verset: „El va mîntui pe poporul Lui de păcatele sale!” Obosit de lupta cu mine însumi, deznădăduit de stricăciune şi nelegiuire, am crezut acest Cuvânt şi am cerut: „Isuse, ajută-mă! Curăţă-mă!” Iar El mi-a spus, la fel cum spusese cândva leprosului: „Da, voiesc! Fii curăţit!” Domnul Isus a îndepărtat păcatele mele la fel de mult, cât de departe este răsăritul faţă de apus! El le-a aruncat înapoi Sa, le-a îngropat în abisul mării! Am devenit oare fără păcat? Am încetat să mai cad în „gropile norioase” ale păcatului? Nu! Dar acum ştiu cu siguranţă unde să mă duc şi pe Cine să chem! Eu sunt al Lui! Iar El salvează pe ai Lui de păcatele lor! Şi acum, nu-mi mai este frică să mă culc, nu mă tem să înaintez prin noroiul vieţii, căci pentru mine S-a născut Isus!

Vitali Mîsev

OPRIȚI-VĂ! CÂNTĂ ÎNGERII!

„Pa-ra-ram-pam...” zbârnăie supărător alarma. Fără să deschid ochii mă scol să opresc sunetul. Prin minte roiesc câteva gânduri contradictorii şi totuşi aleg să ascult de cel ce-mi zice să mă trezesc şi să încep o nouă zi. Dimineţile reci şi întunecate nu mi-au plăcut niciodată. Totuşi cântările pe care îmi place să le fredonez mă încurajează să încep ziua cu bucurie. Intrând în

Nu numai dimineţa, ci pe parcursul întregii zile, trecând prin magazine, transporturi publice, prin casele oamenilor şi chiar pe stradă, prind frânturi de cântece şi acorduri în diverse tonalităţi şi genuri. De ce e atîta muzică în jurul nostru? De ce iarna, în preajma zilelor de sărbătoare, toată lumea simte nevoia să asculte colinde, sunetul focului arzând

birou, la muncă, sunt învăluită de colinde şi mirosul lumânărilor parfumate. Şi echipa mea încearcă să creeze o atmosferă plăcută cu ajutorul melodiilor preferate.

sau armonii de clopoţei...?

Muzica a fost creată să încurajeze, să înveselească, să înduioşeze şi să sensibilizeze inimile oamenilor pe parcursul vieţii

lor. Măreţul cântec al îngerilor, în beznă noapţii, pe dealurile Betleemului, a fost cel care a vestit noutatea Naşterii lui Isus Hristos. Bucuria, speranţa şi grandoarea celui eveniment puteau fi exprimate doar prin muzică. „Slavă lui Dumnezeu în locurile preainalte şi pace pe pământ între oamenii plăcuţi Lui”, exclama o mulţime de oaste cerească laudând pe Dumnezeu (Ev. după Luca 2. 13, 14). Cântecul acelor îngeri a încurajat păstori speriaţi şi i-a provocat să Îl caute pe Pruncul Isus, să se bucure împreună cu părinţii Lui şi să-L laude pe Dumnezeu.

De atunci şi până în zilele noastre nu există Crăciun fără colinde. Sărbătoarea Naşterii Domnului e însoţită nu numai de mese festive, cadouri şi decoraţiuni specifice, ci şi de dorinţa oamenilor sinceri de a asculta şi interpreta cântările care descriu Marele Eveniment.

În aceasta perioadă aglomerată, printre activităţile zilnice şi multitudinea de probleme şi griji, opriţi-vă şi voi! Opriţi-vă să auziţi cântecul îngerilor care au adus vestea salvării omenirii prin Hristos-Mesia! Opriţi-vă să meditaţi la sensul sărbătorilor de iarnă şi la speranţa pe care a lăsat-o Naşterea lui Isus Hristos!

Marta Slobozianu-Saibeli

Vestea din Ger care a SCHIMBAT LUMEA

ÎN ȚINUTUL acela erau niște păstori, cari stăteau afară în câmp, și făceau de strajă noaptea împrejurul turmei lor. Și iată că un înger al Domnului s'a înfățișat înaintea lor, și slava Domnului a strălucit împrejurul lor. Ei s'au înfricoșat foarte tare. Dar îngerul le-a zis: „Nu vă temeți: căci vă aduc o veste bună, care va fi o mare bucurie pentru tot norodul: astăzi în cetatea lui David, vi s-a născut un Mîntuitor, care este Hristos, Domnul. Iată semnul, după care-L veți cunoaște: veți găsi un prunc înfășat în scutece și culcat într'o iesle.” Și deodată, împreună cu îngerul s'a unit o mulțime de oaste cerească, laudînd pe Dumnezeu, și zicînd: „Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte, și pace pe pămînt între oamenii plăcuți Lui.”

EVANGHELIA DUPĂ LUCA 2. 8-11

Contacte:

email: contact@luminasperantei.md

tel. +373 690 11 690

Comunitate pe Viber →

str. Piața Gării 3,
MD-2000, Chișinău,
Căsuța poștală nr. 13
REPUBLICA MOLDOVA

Dacă doriți să primiți periodic
ziarul în format electronic sau
tipărit, scrieți-ne la una
din adresele indicate!

Se editează din donațiile
credincioșilor!
Distribuire gratuită!
www.luminasperantei.md